

Egy erdészeti ösztöndíj gyümölcse

Azon az őszi tanévnyitó ünnepélyen valósult meg egyik régóta megfogalmazódott vágyam, hogy valami kiemelkedő eredményt érjek el a szakmai tanulmányok keretein belül. Gondolni sem merem rá korábban, hogy már a harmadév küszöbén ekkora elismerést tarthatok majd a kezembem.

A Bedő Albert Középiscola, Erdészeti Szakiskola és Kollégium tanulójaként a 10. évfolyam befejezésével nyári szünetemet töltöttem, amikor az iskolám

Herczeg László a szüleiivel

igazgatója telefonon értesített, hogy megérkezett a válasz az elküldött pályázatra: az erdészeti ösztöndíjat a következő tanévre én nyertem el. Elmondani sem lehet, hogy az emberben ilyenkor mik fogalmazódnak meg, pillanatnyilag mire is gondoljon. Az első gondolatom az volt, hogy vajon abban a másik erdészeti iskolában azt a diákot szomorúsággal érintette-e a nem jó üzenet, vagyis, hogy nem ő birtokolhatja a tanulmányi elismerést. Csakhamar az elmélkedést ünnepi hangulat váltotta fel, s rájöttem hogy mekkora csatát is nyertem meg. Mint harcosnak a frissen ajzott íj, úgy adott magabiztosságot az elkövetkező tanév megpróbáltatásaihoz a fölöttébb jó hír. Az utolsó pár nap az augusztusból röpké lendülettel eltelt, s csakhamar a naptárak szeptember elejét írtak.

A tanévnyitó ünnepélyen a megszokott szabályok szerint álltunk az osztályommal. Igazgatónk ünnepélyes kerektek között, beszédében nyitotta meg a tanévet. Minden tagomban éreztem, hogy ez az ünnepség messze kiemelkedik az eddigiek közül. Majd Bak Julianna, az Erdészcsillag Alapítvány kuratóriumának a tagja vette át a szót. Ismertette az alapítvány munkáját, a beküldött pályázatok elbírálását és értékelését. Ez a hátralévő pár perc volt a legizgalmasabb. Egyszer csak felhangzottak a beszéd utolsó mondatai és vele együtt a nevem is, mint az ösztöndíj nyertese. Örömmel léptem ki a sorból, és mentem oda az alapítvány képviselőjéhez, aki szintén örömmel és elismeréssel adta át a sötétzöld kötéses erdészeti tanulmányi ösztöndíjat, majd kézfogással gratulált a sikerhez, én pedig úgyszintén a magam kézfogásával tolmácsol-

tam köszönetemet. Az átvételt követően visszavonultam az osztálytársak gyűrüjéhez, akik szintén kézfogásokkal gratuláltak. Az ünnepélyt az erdészхимnusz meghallgatásával zártuk.

Az ünnepséget követően osztályfőnökünk kalauzolásával mentünk a tantermünkhöz, majd ott a tankönyvek kiosztása és az első tanítási órák megtartása után kezdtünk neki az új tanévnek. Ez a tanév nagy változásokat hozott az életünkben. Teljesen új tantárgyak jelentek meg, így erdőhasználat, erdőművelés, erdészeti alapismeretek és erdészeti géptan. Megnőtt a gyakorlati foglalkozások száma is. Oktatóink tanításával erdőhasználat gyakorlaton megismerkedtünk a fadóntás műveletével, és magával az ezt végrehajtó eszközzel, a motorfűrészsel is. Ahhoz, hogy tudásunk még biztosabb alapokon álljon, a szükségessé vált téglákat az elméleti tanórákon helyezték be tanáraink a hiányzó helyekre.

A tanév során havonta érkezett bankszámlámra az ösztöndíj összege, melyet igyekeztem nem háborgatni, összegyűjteni. Egy konkrét cél fogalmazódott meg a fejemben, mely nem volt más, mint egy motorfűrész megvásárlása. Az iskolában szerzett tapasztalatok lehetővé tették, hogy önállóan tudjam alkalmazni a magam céljaira is ezt a kifogyhatatlan „étvágyú” benzines „szarvasbogarát”.

Csakhamar elérkezett a tanév vége, bár a miénk egy kissé hosszabbra sikeredett, mint a többi évfolyamé, ugyanis hátra volt még a szakmai nyári gyakorlat. Ennek teljesítése után, a vakációban kerülhetett sor a láncfűrész megvásárlá-

sára Szegeden. Az ösztöndíjnak köszönhetően az összegyűjtött összeg segítségével egy Husqvarna 350-es típusú fűrészvettem birtokomba. Ahogy a címben is fogalmaztam, ez volt a „gyümölcs”, amelyet a szakma elismerésének „fájáról” levehettem.

A vásárlást követő pár nap a bejáratásról szólt, majd ezt követően már munkára is vehettem ezt a „gyalufogas motorcsodát”. A gépezet könnyedén vette az akadályokat. Legyen szó kemény- vagy lágylom-

bos fáról, esetleg fenyőről. Meg kell hagyni, nem véletlenül világhírű a skandináv láncfűrészek csodája. Minden munkavégzés számomra egyfajta önképzés is volt a végzős évfolyambeli szakmunkásvizsga teljesítéséhez. Úgy gondolom, hogy azzal csak javulhat az illető tudása, ha önmagát egy pásttorpróbaára teszi. Hogyan is mérje fel egy fa húzási és döntési irányát, azt a bizonyos hajkot valóban 450-ban tudja bevágni, a döntő fűrészvágásoknál meg tudja választani az adott tőatmérőnek megfelelő vágáskombinációt? Ezernyi kérdést lehetne feltenni magamnak, de ehelyett többre megyek, ha a gyakorlatokba mélyülök, s hagyom, hogy a svédek acélos favágója kalauzoljon engem. A fűrésznek köszönhetően az otthoni tűzifakészlet gyors ütemben növekedett, megspórolva vele a tűzifa vásárlásának ügyes-bajos dolgát.

A megmaradt összegből be tudtam fizetni a végzős évfolyam beiskolázási költségeit is, a fel nem használt összeget pedig számlámon hagytam, kamatozzon csak, hátha idővel ismét valami hasznos dologra költethetem.

Most pedig, hogy gondolataim végére értem, ezúton is szeretném megköszönni az igazgatónőnek, osztályfőnökömnek, tanáraimnak és szakoktatóimnak, hogy bíztak bennem, s engem javasoltak e nemes feladat elvégzésére, az Erdészcsillag Alapítvány kuratóriumának pedig, hogy fáradozásomat értékelték, s e páratlan elismerést a kezembe adták.

További munkájukhoz jó egészséget és sok-sok tehetséges pályázót kívánok.

Herczeg László

12/B osztályos tanuló